

A stylized illustration of a woman with long dark hair, wearing glasses and a brown turtleneck sweater. She is shown in profile, looking down at a brown coffee cup she is holding with both hands. The background is white, and the text is in a bold, black, sans-serif font.

KÁVA KAŽDÉ PŮLNOCI

Theresa Black

Káva každé půlnoci
Theresa Black

Copyright © Theresa Black, 2023

Obálka © Theresa Black, 2023

Vydalo nakladatelství © Canc, 2024

ISBN 978-80-88623-29-8

**KÁVA
KAŽDÉ
PŮLNOCI**

Theresa Black

*Všem,
kteří se cítí nedostateční.*

Přestože jde o fiktivní příběh, nemoc hlavní hrdinky je reálná. Kniha je psána z pohledu nemocné, která na svůj stav není schopna nahlížet střízlivě. Porucha příjmu potravy zde není vychvalována či líčena jako něco dobrého; jedná se o zaslepenou mysl a ukázkou toho, jakou sílu nad ní nemoc může mít. Chování ani myšlenky protagonistky nejsou pobídkou či doporučením k sebepoškození či jinému negativnímu jednání. Naopak mají za cíl od podobného jednání odradit poukázáním na možné důsledky.

Obsah

Prolog	8	
Detektiv u automatů	9	
Gramatika požiračů žab	22	
Aztécké lidské oběti	36	
Jedna z mála teenagerských aktivit	44	
Kešu sušenka	53	
Nejlepší zločinec	73	
Náhoda	88	
Bezpečí vestavěných skříní	98	
Nedlouho po půlnoci	105	
Pomsta	122	
Zlej cheesecake	129	
Sovička	135	
Jindřich VIII. Tudor	150	
Plusový body	167	
Tanec malých labutí	180	
Drby a tajemství	194	
Fanda zakázaných lásek	217	
Pan učitel	228	
Nevyhověla	280	
Spasitelský komplex	290	
Potvora	310	
Špatná anorektička	330	
Poslední flaška	345	
Gentleman	356	
Šťastný	378	
Domeček z karet	399	
Optimistická témata	429	
Specialista na poruchy příjmu potravy	449	
Nehodna věrnosti	480	
Až do smrti	523	
Epilog	540	
Poděkování	544	
Autorčina poznámka	545	

Prolog

Většina lidí v noci spí. Já jsem měla svůj rituál: v deset jsem zalezla do postele, do půlnoci si četla, poslouchala hudbu nebo, opravdu výjimečně, si s někým psala.

Chvilku předtím, než se na hodinách objevily čtyři nuly, označující začátek nového dne, jsem vstala a došla do kuchyně. Tam jsem dala ohřát vodu, připravila si hrnek s kávou a mléko.

Většinou mi to vycházelo, že jsem se do pokoje vrátila tak dvě minuty před půlnocí. Opět jsem vlezla do postele a začala kávu upíjet.

Měla jsem problémy s nespavostí, ale ty vyřešila právě káva – přes den povzbuzovala, v noci uspávala.

V tuto dobu jsem vždy přemýšlela. Byl to nejlepší čas na uspořádání svých myšlenek. Myslela jsem si, že o půlnoci s horkou kávou v dlaních dokážu přijít na řešení jakéhokoliv problému.

To jsem se ale moc pletla.

Detektiv u automatů

„Jeden sendvič,“ povzdechla jsem si a unaveně si promnula obličej.

Vysvlékla jsem se jen do trička, kalhotek a ponožek, rozpustila si dlouhý culík a vydala se do koupelny, abych si mohla prohlédnout, jaké škody napáchal sendvič, do něhož mě Caroline o volné hodině ukecala.

Voněl tak krásně.

Titulovala jsem se nadávkami v podobě slabochů a s nemalým strachem si před zrcadlem sundala i tričko.

No, nebylo to tak zlé. Z čelního pohledu se nedalo nic poznat, bohužel ten z profilu jasně prozrazoval, že jsem před dvěma hodinami jedla. Nebylo to vidět moc, pod tričkem dokonce vůbec, i tak mě ale nafouklý žaludek trápil. *To se během noci ztratí, Rose*, pokusila jsem se o uklidnění. Vůbec nepomáhalo, přestože jsem věděla, že ráno, možná dokonce už večer, bude mé břicho opět ploché nebo ještě lépe – propadlé.

Chytla jsem se za bílou kůži na něm a zdeptaně zvažovala, jak se toho zbavit. Teď? Už nijak. Už to nešlo. Jeden malý sendvič...

Zle jsem se podívala na svůj nepěkný odraz v zrcadle a otočila se, abych se mohla prohlédnout celá.

Ramínka podprsenky se mi zarývala do kůže. To se mi nelíbilo, to muselo určitě dolů. Kromě toho jsem žádnou změnu nebo přílišnou nelibost nenašla. Dnes.

Studenými prsty jsem si přejela po mírně viditelných žebrech s myšlenkou, že budu dneska bez večere. Stejně mi už neustálá vajíčka lezla krkem...

Roztřesenýma rukama jsem si několikrát rychle přejela po nohou a dlaně k nim přitiskla takovou silou, jako kdybych mohla všechno to přebytečné maso a tuk z kostí seškrábat. Nešlo to.

Vracely jsme se s Caroline z kavárny do školy přes park. Moje kamarádka povídala tak rychle, že jsem chvílemi měla pocit, že se ani nenadechuje. Jen málokdy si všimla, že jí svou pozornost nevěnuji, a tak tomu bylo i dneska. Sem tam dramaticky rozhodila rukama, ale byla tak zabraná do vyprávění, že jsem ani nemusela přikyvovat. Poslouchat její monology se nedalo vydržet moc dlouho a já jsem se o to snažila jen zřídka.

Podívala jsem se na telefon, abych zjistila, zda máme pohnout. Do zvonění chybělo pár minut, ale vzhledem k tomu, že škola pondělní odpoledne vyhradila jen pro nácvik vystoupení na maturák a jeho organizaci, mohly jsme klidně přijít později. Určitě bychom nebyly jediné.

Pomalu jsme došly ke školní bráně, nesoucí nápis STŘEDNÍ ŠKOLA EDGARA A. POEA. Ušklíbla jsem se při vzpomínce, jak jsem o budoucnosti svého studia rozhodla na základě názvu školy.

„Jak to vymyslíme?“

Otočila jsem se k té ukecané zrzce s obavou, že nešlo o řečnickou otázku. Nešlo. Probodla mě nepěkným pohledem a já už jsem se lekla, že je na řadě další monolog, tentokrát na téma, že jí nevěnuji pozornost.

Naštěstí mě té hrůzy ušetřila a jen si postěžovala: „Zase mě neposloucháš.“

Povzdechla jsem si. „Je vyčerpávající tě poslouchat.“

Zvláštní, ani nic nenamítala. Ztichla a vytáhla krabičku cigaret. Zapálila si, dvakrát – doslova – popotáhla a nedopalek vyhodila do koše.

„Není to plýtvání?“

Pokrčila rameny. „Pro dobrý pocit stačí, nechci smrdět. Nechala jsem si parfém doma.“

Už jsem se raději na nic neptala.

Ve třídě byla tak polovina lidí. Počkali jsme ještě na několik dalších opozdílů a začali. James naši sešlost zahájil slovy, že jsme na tom skrz finanční stránku velice dobře a můžeme si dovolit bohatší tombolu či profesionálního fotografa. Hlasovali jsme, co je důležitější.

V tu chvíli se rozrazily dveře. Stáli v nich dva muži: Rick a náš třídní Abernathy, *mile* přezdívaný Áb.

Rick byl osmnáctiletý, nepříliš vysoký pako s účesem podle poslední módy a věčně ohrnutými džíny tak, aby nikdo nepřehlédl dlouhé barevné ponožky vykukující z kotníkových botek. Vypadal jako cvok, ale byl to hodný kluk a já jsem ho měla ráda. Vlastně to byl můj nejlepší kamarád.

A pak tu stál náš třídní, kterého snad nikdo neměl rád. Většího suchara jsem nepoznala a to jsem s klidným svědomím mohla říct i já, která si podobnou přezdívku taky několikrát vysloužila. Opět se trochu mračil a autoritativně na nás shlížel. Ruce složené přes hrudník mu na přísnosti ještě přidávaly. Otřásla jsem se z představy, že nám má tenhle bruchoun dávat na plese šerpy.

„Jde nám oznámit zítřejší písemku?“ zaskučela Caroline, načež Rick přestal oxidovat ve dveřích a zaujal své místo za námi.

„Dobrý den,“ ozval se Abernathy.

„Jsem si to kráčel vokolo automatů a viděl jsem, jak na mě zůstal civět,“ dal se do vyprávění Rick, šeptem samozřejmě. Jeho slova, úmyslně volená ve snaze být vtípný, začala na Caroline zabírat, takže se neubránila uchechtnutí. „Tak jsem se ho zeptal, co ho žere.“

„Máš poznámku?“ zeptala jsem se.

Rick se teatrálně chytil za hlavu. „Vědma! Čarodějnice!“

Caroline jeho gesto napodobila a ukázala na něj prstem: „Pošuk!“

„Alespoň něco víte, slečno Freemanová,“ vložil se do jejich potyčky třídní a já jsem si až teď uvědomila, že kromě naší trojice jsou projednou všichni zticha. Vyrušovaní se zde nedalo pokládat za něco neobvyklého. Popravdě jsem se dost divila, že nás dávno nepotkal nějaký postih v podobě důtky. Asi bych se měla přestat pokládat za vzornou studentku.

Rick zařval smíchy a Caroline nabrala humří odstín červené snad až na zadku.

„To je asi vše,“ řekl třídní a ve dveřích se k nám ještě otočil. „A zítra píšeme.“ Pak už za sebou jen zabouchl. To znělo vážně skvěle.

Caroline si odfrkla. „Možná je mu třicet pět, ale chová se jako můj devadesátičtyřletý děda.“

„Myslela jsem, že umřel,“ podotkla jsem zaskočeně.

„Jo,“ přikývla, „tak dva roky zpátky.“

„Je nabroušenější, protože se rozvádí. Už nenosí snubák,“ poučil nás Rick. „Jsem byl detektiv u automatů.“

„Hotovej Sherlock.“ Zakroutila jsem hlavou údivem, ale také nepochopením jejich starostí. Do následujícího dialogu o tom, jak pravděpodobné je, že se vážně rozvádí, a kolik let mu je doopravdy, jsem se raději nepouštěla. I když s Carolininou poznámkou, že bude starší než kdejaká fosilie, bych se ztotožnila.

Opatrně jsem ukazovákem píchla do Jamese v lavici přede mnou a zeptala se, co chtěl.

„Prý mu volali z Wiew, že ten náš sál bude volný až o den později. Máme se domluvit, zda nám to bude vyhovovat.“

„Dík.“ Kývla jsem.

„Co je s tebou?“ strčil do mě Rick loktem. Zamračeně jsem se na něj podívala a zjistila, že si přitáhl židli vedle mě, takže jsme

u jedné lavice seděli ve třech. Nahodil jeden ze svých *okouzlujících* pohledů a založil si ruce na prsou.

„Jsi mimo.“

Nuceně jsem se usmála. „To jsem pořád.“

„Ne takhle,“ zamračil se. „Jíš?“

„Jdi do háje,“ odsekla jsem. Stále s úsměvem.

„Myslím to vážně.“

To jsme na tom byli stejně. Poslední, na co se mi chtělo odpovídat, byly otázky ohledně mé stravy a jídla celkově. Zvláště proto, že bych odpovídala hlavně negativně.

Když jsem přišla domů, táta tam ještě nebyl. Zjevně se mu rybaření protáhlo.

Napochodovala jsem přímo do svého pokoje, kde už mě vyhlížela Isis, moje samice havrana. Seděla na žebříku v kleci a koukala ven z okna. Jakmile si všimla, že jsem vešla, hned se ke mně otočila a pozdravila mě svým typickým zakašláním. Shodila jsem batoh z ramen, vymotala se z péřové bundy a vydala se do kuchyně, kde jsem pro ni ráno připravila misku s bobulemi a červy. Oklepal jsem se při pomyslení, jaký humus můj domácí mazlíček žere, a děkovala zverimexům, že hmyz prodávají v krabičkách a já ho nemusím vyhrabávat někde v parku.

Nahlédla jsem do misky přes skleněnou pokličku, odpustila si další projev odporu, když jsem zahlédla, jak se ty potvory kroutí, a rozhodnuta neprodlužovat své utrpení jsem je odnesla do klece, kde si s nimi Isiska už poradila sama.

„Jeden sendvič,“ zopakovala jsem a zadívala se na sebe do zrcadla ještě pozorněji než doposud. Byla to velká chyba.

Zdeptaně jsem si povzddechla a udělala po dlažbě v koupelně

kolečko, abych se alespoň trochu uklidnila. Na svá stehna jsem se podívala s ještě větším odporem než na červy, kteří skončili v havraním žaludku. Ještě párkrát jsem se před zrcadlem otočila a shodla se sama se sebou, že jsem s pústem rozhodně neskončila.

Když jsem se chystala stoupnout na váhu, ozval se tátův chraptavý has: „Jsem doma!“, doprovázený bouchnutím dveří, až jsem leknutím nadskočila. Určitě jsem nestála o to, aby mě při takové prohlídce přistihl. Dovolila jsem si ještě krátký pohled na své paže a nacpala se do chlupatých tepláků. Stejně už jsem se začínala třást zimou. Převážení muselo počkat.

„Super,“ houkla jsem v odpověď.

„Jak ses měla?“ zavolal z chodby tak hlasitě, že ho musel slyšet celý panelák. Zamračila jsem se nad faktem, že si na otcovy zvukové projevy ještě nikdo nepřišel stěžovat. Ani havran toho nenařval tolik, co on, a to krkavcovití patří mezi hlučnější ptáky.

Povytáhla jsem tkaničku v pase, abych ji mohla pevně utáhnout a nehrozilo, že ze mě tepláky spadnou, a vylezla jsem ven, ať na sebe nemusíme křičet.

Táta momentálně poskakoval na jedné noze a z druhé se snažil sundat maskáčovou holínku. Neměl být realiták, ale cirkusák. Věnoval mi oslnivý úsměv a pak své představení zakončil sedem na zem a rozvázáním uzlu, který jeho nohu nechtěl pustit.

„V pohodě, co ty?“ Pokrčila jsem rameny a zašklebila se. Při pohledu na dvoumetrového chlapa, který se na zemi pere s obuví, se mi nedařilo držet vážnou tvář.

„Dobry, jen ty potvory nebraly,“ povzdechl si zklamaně. „Chytili jsme jen takový prcky a ty se stejně musí pouštět.“

„Hm,“ broukla jsem, pokoušejíc se zakrýt radost z toho, že se tu zase nebude snažit porcovat své úlovky.

Táta byl rybář amatér. Poté co se s mámou rozvedli a přestěhovali jsme se, se rozhodl, že nutně potřebuje nový koníček. V práci se seznámil s Jeffem, velmi zapáleným rybářem, který si ho vzal pod křídla a zasvětil ho do prutů, podběráků a k mé smůle i žízal. Rád

je nechával v lednici a já jsem je pak vyndávala k červům za okno. Žížaly měly jen jedinou výhodu: Isis se po nich mohla utlouct.

„Jedla jsi? Mohl bych objednat čínu,“ navrhl, jakmile se vypořádal s gumáky a postavil se na nohy.

„Jedla,“ odpověděla jsem pohotově, „ještě jsem plná.“

Jen kývl. Naštěstí neměl nejmenší podezření, že bych mohla lhát. Ani netušil, proč bych něco takového dělala.

Rozrazil dveře do mého pokoje a jako buldozer se nahnul ke kleci s Isis, která měla dávno dojedeno. Miska vypadala jako umytá. Nevydržela tak ale dlouho, jelikož do ní nasypal všechny žížaly, co mu zbyly.

Zaškaredila jsem se při pohledu na to, jak přetekly z kelímku do misky.

„Fajnovko,“ uchechtl se a sledoval, jak se do nich Isis s radostí pustila.

Jelikož jsem už svou dávku odolnosti vyčerpala, raději jsem odvrátila pohled. Natáhla jsem se na postel pro telefon, jenž mě blikající diodou upozorňoval na nepřečtená upozornění. Pozastavila jsem se nad tím, jak jsem žádaná, a mobil odemkla, abych se mohla podívat na zprávy.

RICK: nemáš náhodou tušení z čeho budeme zítra psát?

RICK: a opovaž se napsat že z literatury

RICK: papalas? ^^

Protočila jsem oči nad jeho starostmi a zvažovala, zda mám na poslední otázku vůbec reagovat. Tady by někdo potřeboval i jiné zájmy než vysedávání u počítače na Facebooku a pruzení kamarádky.

JÁ: Netuším.

JÁ: Slyšel jsi přesně to, co já.

RICK: sakra

RICK: cos papala? ^^

JÁ: Vajíčka. A táta ještě něco objedná.

RICK: to je dobře :]

RICK: a že bys mě třeba pozvala?

JÁ: Máma je zase v tahu?

RICK: ne ale zkouší pro jednou něco sama vařit

RICK: mám strach o svůj mladý život

RICK: jestli se zítra neobjevím ve škole víš proč

JÁ: Co s tebou taky? Se nedivím, že tě chce otrávit. :D

RICK: si zlá

RICK: až tu umřu na mor z máminýho slanýho koláče, tak se budeš divit

JÁ: Tvoje máma do něj dává myši?

RICK: proč myši

RICK: ne

JÁ: Pak se moru neboj.

RICK: to je fuk

RICK: zkusím napsat ještě do skupiny jestli někdo něco neví o tý literatuře

JÁ: Zkus to. Ale všichni víme kulový. Slyšeli jsme jen to, že píšeme. Z čeho, už neříkal...

RICK: já náhodou slyšel něco víc B)

JÁ: Vážně? Umiš číst myšlenky?

RICK: ne

RICK: jak jsem přišel s ábem do třídy, tak se mě předtím na tebe ptal

JÁ: Co prosím?

„Rose, pojď si uklidnit tu potvoru masožravou,“ zavolal táta, takže jsem zvedla oči od telefonu. Zrovna teď, když jsem v konverzaci vážně chtěla pokračovat a zjistit, co třídní Rickovi chtěl a proč nešel rovnou za mnou, pokud ho něco tak moc zajímalo. Mobil jsem zamkla a zjistila, že Isis drží zobákem tátu za prst. Zakroutila jsem hlavou.

„Nemáš ji provokovat.“

23:52

Konečně jsem poslepu našla telefon, jenž zůstal zamotaný v dece, a nechala si prozradit, že zanedlouho nastane půlnoc.

Čas vyrazit.

Zavřela jsem knížku a promnula si oči. Chybělo mi sice tak posledních třicet stránek, ale už jsem neudržela pozornost a oči se také hlásily o odpočinek. S námahou jsem se vysoukala ven.

V kuchyni jsem se vyznala i poslepu. Rychle jsem dala vařit vodu, připravila si svůj oblíbený hrnek a opřela se o linku vedle sporáku, odkud jsem mohla obdivovat noční oblohu skrz francouzské okno vedoucí na lodžii.

Měsíc se mi vždycky líbil, měl něco do sebe. Hledala jsem kolem něj těch pár souhvězdí, která jsem znala. Našla jsem jeden z vozů, nevím který, Velkého psa a Kasiopeu. Pak cvakla konvice a já jsem svou minutovku astronomie ukončila.

Podlaha divně zavržala.

Chvíli jsem bez hnutí poslouchala, zda se nezbudil táta. Dále už se ale nic neozývalo. Nikdy jsem ho nezbudila, ne tímhle.

Z konvice jsem zaplnila hrnek do třetiny, přidala mléko a vydala se zpět k sobě. Potichu jsem zavřela dveře a zalezla pod deku, která stále držela teplo.

Usmála jsem se a přivoněla si ke kávě. Natáhla jsem se jako pravý teenager dvacátého prvního století po telefonu a se vzpomínkou na rozhovor o třídním se podívala, zda je můj kamarád aktivní. Byl, jak jinak.

Znova jsem si přečetla poslední zprávu, kterou mi dnes poslal. Tak trošku jsem doufala, že když tomu dám čas, její obsah se třeba změní. Nezměnil, ovšemže ne.

JÁ: Co chtěl?

Na víc než ta dvě slova jsem se opravdu nezmohla. Číslice hodin na telefonu přecvakla z padesát devítky na nuly a já jsem se napila kávy. Rickovi netrvalo ani pět sekund, než mi odpověděl.

RICK: se ptáš fakt brzo

RICK: takhle mě ignorovat

JÁ: Co tedy chtěl?

RICK: sex

JÁ: Jsi debil

JÁ: Co vážně chtěl?

RICK: jen se ptal jestli nejsi nemocná

JÁ: Nemocná?

RICK: však víš

JÁ: Ok.

JÁ: Tak pokud se tě bude zase ptát, tak mu řekni, že jsem v pohodě a ať jde případně rovnou za mnou.

Však víš..., prolétlo mi hlavou. Rick trpěl utkvělou představou, že ze mě do Vánoc zbudě jen kostra. To se rozhodně nestane. Občas mi přišlo, že je můj kamarád až moc starostlivý a hledá problémy tam, kde nejsou. U mě žádné nebyly určitě.

RICK: řekl jsem mu ať se zeptá tebe

RICK: :)

RICK: zítra bych ti chtěl něco říct

JÁ: Můžeš hned

RICK: teď už táhnu chrápat. dobrou zlato :*

JÁ: Hrabe ti? Jaký zlato? Nechceš mi říct, že jsi do mě zamilovaný, že ne? O.O

Můj pokus o zlehčení neobstál.

RICK: jsi vtipná. ne to fakt ne. neboj není to nic strašného

JÁ: Dobře, dobrou noc tedy.

RICK: dobrou rose

Zavrtěla jsem hlavou, dopila a položila hrnek na stůl. Stejně tak své brýle. Ještě chvilku jsem se dívala do telefonu, ale pak mi začala padat víčka, a tak jsem ho vypnula a připojila k nabíječce. Zabalila jsem se jako housenka do deky, abych se konečně zahřála. Netrvalo dlouho a opravdu jsem usnula.

Když jsem se ráno vyhrabala z pelechu, táta byl dávno pryč. Ale všimla jsem si, že mi nechal v mikrovlnce pár čerstvých palačinek.

Do pusy se mi nahrnuly sliny. Táta nebyl zdatný kuchař, ale palačinky uměl prvotřídní. Tuhle dobrotu by mu mohl závidět kdejaký pracovník cukrárny. Dokonce k nim koupil i datlový sirup. Vyndala jsem si je na stůl, abych se do nich mohla později pustit. Isis měla přednost. Do černé misky jsem nakrájela měsíček jablka a s velkou nechutí přidala žízály z lodžie. Jakmile snídani uviděla, nahrnula se k ní a hned začala vybírat ty slizké potvory. Otrásla jsem se, když jsem viděla, jak jí chutnají.

Při převlékání mi začal vyzvánět mobil. Bezpochyby Caroline. Nadíla jsem se rychle alespoň do spodního prádla, abych po bytě nepobíhala nahá, a hovor přijala.

„Budím tě?“ zeptala se.

Já jsem vstávala celkem ochotně, ale ona nebyla žádné ranní ptáče. To, že mi volala takhle *ráno*, znamenalo, že mi něco nutně potřebuje říct, ostatně jako vždycky.

Do začátku vyučování zbývaly tři hodiny, takže mě zřejmě čekala nějaká katastrofa, když to nemohlo počkat. Třeba čtvrtá světová...

„Ne, už mám nakrmeného ptáka a teď se oblékám,“ odpověděla jsem a čekala, jak si to přebere.

„Nakrm... ptáka? Cože?“ Chvilí bylo ticho. Do jejího usilovného přemýšlení jsem nemluvila. „Aha, toho krkavce?“

„Havrana, ty nemravo,“ zasmála jsem se. „Copak jsi chtěla?“

Z telefonu se okamžitě vyvalila vlna slov: „Pamatuješ, jak jsem ti říkala, že mi sestřenka pošle šaty na ples z toho pěkného obchůdku, kde maká? No, vybodla se na mě. Taky nechápu, proč nerozváží, nebo neposílají přes e-shop. Říká, že zapomněla, ale bůhví, jak to bylo.“

Vydala jsem se do kuchyně zamávat s porcí tátových palačinek.

„Samozřejmě už to nepošle, takže si musím šaty vybrat tady. Půjdeš se mnou a poradíš mi.“

Přestože jsem o zábavném odpoledni měla docela odlišnou představu, souhlasila jsem. Sama jsem zatím žádné šaty neměla.

Z Caroline se vyřítila další lavina vět. Rozhodla, že půjdeme dneska, jelikož máme krátký rozvrh, že ví o *úplně úchvatným* salonu nedaleko mé oblíbené kavárny... Ještě chvílku cosi štěbetala a pak zavěsila.

Vsadila bych se, že se mi z ní naježily vlasy. I při jejich délce. Čtvrtá světová, fakt že jo.

Rychle jsem do sebe naházela palačinky a doběhla se do pokoje doobléct a dát si do tašky ty tři knížky, které dnes budu na výuku potřebovat.

Nakonec jsem zavítala do koupelny, kde můj pohled zabloudil k toaletě. Chvilku jsem přimrzle stála na ručníku a civěla před sebe, načež jsem potřásla hlavou, klekla si k záchodu a lokty položila na prkýnko.

Gramatika požíračů žab

„Posud Havran ve svém zjevu
žal můj měnil do úsměvu,
lenošku teď posunul jsem
k dveřím, k soše, jemu v líc;
zvolna klesám do sametu,
duma dumu stíhá v letu,
v myšlenkách mi sjede z retů:
Šelma ta, zlo zvěstujíc,
co chce příšerná a šerá
šelma ta zlo zvěstujíc,
krákající: »Nikdy víc!«

Není romantická literatura nádherná?“ zvedl koutky rtů třídní.

„On se usmál?“ zahučela vedle mě Caroline.

Třídní zavřel *Havrana a jiné básně* a začal rozdávat papíry s otázkami ohledně světové romantické literatury. Na můj vkus byly docela lehké, přeci jen byl tenhle směr mým oblíbeným.

Z nadávání Ricka i Caroline jsem usoudila, že jsem jednou z mála. „Romantická literatura, ale nic romantického na ní není!“ prskali.

„Všechno je tam romantický,“ špitla jsem.

Caroline se narovnala, jako kdyby na sebe chtěla upozornit, a prohlásila: „Ještě jsem tu nic zamilovaného nečetla.“

„Freemanová? Přineste mi tu písémku.“

Caroline pobledla. Stihla pouze podpis a tři slova. A já jsem se shodou náhod zapomněla podepsat. Na svůj papír jsem načmárala její jméno a ve chvíli, kdy se zvedala a třídní sklopil oči k docházce, jsem jí ten její vytrhla, podstrčila jí svůj a začala rychle škrábat odpovědi znova.

„Díky,“ špitla, když se vedle mě usadila a podala mi karamelku.

„Co jsi mi to chtěl říct?“ zeptala jsem se Ricka o přestávce.

Sklopil oči a tiše mě pobídl: „Pojď na chodbu.“

Zamířili jsme až k učitelským toaletám. Už tak dva měsíce nefungovaly, ale zůstaly volně přístupné a staly se zašívárnou pro kuřáky, olizující se páry a tajněstkáře, jimiž jsme nyní byli my.

„Takže?“ vyzvala jsem ho a pro jistotu koukla na telefon, abych věděla, kolik času máme na to jeho *něco*, než zazvoní.

„Dej mi pusu.“

V domnění, že jde o vtip, jsem mu připomněla: „Včera jsi mi řekl, že do mě nejsi zamilovaný.“

„Nejsem.“

Nadzvedla jsem obočí a založila si ruce přes prsa. „*Achjo*, s tím se nevyrovnám.“

Zavrtěl hlavou. „Jsem na *stopro* nezamilovaný. Chci jen něco zkusit.“

Překvapivě jsem ho nechala. Vtiskl mi malou pusu, asi takovou, jakou dostane oslavenec od svých nejbližších k narozeninám. Neobjevil se jediný náznak něčeho víc. Jen jsme oba trapností celé situace zrudli. Byla tím jediným, co jsme bezpochyby cítili oba. Žádní pošahaní motýlci v břiše, o kterých básnily snad všechny holky, žádná touha po dalším polibku, nic.

Rick se odtáhl stejně rychle, jako s tím podivným nápadem přišel, a omluvně se na mě usmál.

„Asi mám co vysvětlovat, co?“

Kývla jsem.

„Ok. Pár týdnů zpátky mě pozval Jim, jeden týpek z Repliky,

na čaj a já šel. No a jak to říct..., bylo to fakt fajn. Povídali jsme si, on srkal ten hnus, co máš ráda i ty, usmíval se a od té doby jsme v kontaktu. Chodíme ven, píšeme si...“

„Dobře,“ řekla jsem chápavě, přestože jsem neměla tušení, co to celé znamená, a snažila se nekomentovat jeho označení pro kávu.

Strčil si ruce do kapes tak hluboko, až si kalhoty stáhl o kus níž, a pokračoval.

„Asi jsem na kluky.“

Vytřeštila jsem oči a chtěla vykoktat, proč tedy líbal mě, ale on mě předběhl.

„Holku jsem nikdy ne... *to*. A potřeboval jsem to zkusit, abych věděl, jestli to třeba jen nemám pomotané. Včera jsi mě přivedla na myšlenku *to* s tebou zkusit. Původně jsem ti to chtěl jen říct.“

„Aha.“ Zamračila jsem se. „A nemáš to fakt jen pomotané?“

„Ne,“ řekl rychle. „Nic jsem necítil.“

„Ani já a nejsem na holky.“

Usmál se tak vřele, až jsem ho skoro nepoznala. „A kolik holek jsi líbala? Holt se musíš smířit s faktem, že mě bere víc prodavač komiksů než ty.“

„Takže mi chceš říct, že tě teď budu vídat ve společnosti kluků a Caroline ti nemá dohazovat holky?“

„Asi tak. Jim je frajer, měla bys ho vidět. Líbil by se ti. Vlastně ho uvidíš, půjdeme spolu na věču.“

„Rozhodně,“ přikývla jsem a přemýšlela, jaký *frajer* může pracovat v Replíce a Ricka tak okouzlit. „Pokud mě nechceš zase líbat, tak se ale můžeme vrátit, ne?“

Caroline už nás vyhlížela.

„To jste se byli pomuchlovat?“ zpražila nás hned za to, že jsme jí nedali vědět, kam jdeme.

„Jo,“ odpověděla jsem prostě a zaujala své místo.

„Myslím to vážně – kam jste šli?“

Rick zamlaskal. „Popusinkovat se.“

Caroline si odfrkla a vydala z kabely sešit na dějiny. „Fajn, tak si to nechte.“

Tolik k tomu, že jsme byli naprosto upřímní.

Hned po škole jsme se s Car vydaly do půjčovny šatů. Kromě nás si tam vybíraly další dvě holky, takže než se nám dostalo pozornosti prodavačky, koukaly jsme, co bychom si rády zkusily. Paní nás hned *velmi mile* obeznámila s tím, že bez její asistence si šaty ani nesundáme z ramínka. Vlastně jsem se ani nemohla divit – měli tu dost drahých kousků, a to i co se týkalo půjčovného. Kupní cena by některým lidem zaplatila i čtyři pět měsíčních nájmu.

Caroline přesouvala ramínka, načež mi ukázala limetkové šaty. „Chtělo by to výraznější,“ navrhla jsem.

Záhy mě čekalo zkoušení prvních z té spousty šatů. Prodavačka s každým mým pohybem mračila vráscitou tvář víc a víc, a když mi šaty padaly i po úplném zašněrování korzetu, vzdala to se slovy, že budeme hledat takové, které by nemusela tolik zmenšovat. S nezodpovězeným dotazem, jaký střih sukně chci, se vypařila z kabinky. Když jsem se za ní vydala s úmyslem najít nové na vyzkoušení, Caroline zápasila s přihlašovaním do školního systému, aby se podívala na známku.

„Áb to má prý už opravené.“

Okamžitě jsem ji následovala.

„Máte vybrané další?“ houkla mým směrem prodavačka.

Přikývla jsem a sáhla po prvních, které jsem měla nejbližze, aby to nevypadalo, jako že jsme si sem šly jen pokecat.

„Dědek jeden plesnivej,“ zaskřehotala Caroline, zamračila se, švihla telefon do kabely a začala přehrabovat další šaty. „Dal mi nedostatečnou.“

„Blbost,“ přela jsem se. „Svých vědomostí si cením na více než na nedostatečnou.“

„Tak mu to došlo,“ zabrblala.

Když se mi načetl internet, zjistila jsem, že mám výbornou.

Upřímně jsem jinou známku nečekala, dokud jsem za Carolininu písemku nedostala nedostatečnou. Proč by mi dával dobrou známku, kdyby věděl, jak to bylo?

Klika jsem na hodnocení, načež se mi otevřelo okénko, kde byla napsaná hodina, téma a výsledek písemky v bodech. Krom toho jsem zahlédla i slovní hodnocení:

Jestli nestojíte o problémy, pište jen své písemky. Pokud máte pocit, že jich zvládnete více, stačí říct. A. A.

„Ricku,“ zaúpěla jsem, praštila dveřmi od lednice, až lahve s mlékem zacinkaly, a zamířila do pokoje.

„Rose,“ napodobil mě.

„Nikam nepůjdu,“ oznámila jsem mu a dřepala si na postel, kde od rána čekala neustlaná deka.

„Ale jo,“ přemlouval mě.

„A proč?“

„Protože jsem tvůj úžasný kamarád. Protože vážně nechci být s jeho bráchou sám. Protože bys měla taky trávit nějaký čas ve společnosti... Kdyby tam s námi byla pěkná holka, tak se Jimův brácha bude soustředit na ni, a ne na mou křehkou maličkost.“ V jeho hlase jsem zaslechla strach.

Tak pěkná holka, jo?

Isis se na mě zvědavě podívala, jako kdyby čekala nejnovější drby. Přemýšlela jsem, co za teenagera má tak úžasný vztah s bráchou, že mu chce po třech týdnech tahání představit svou novou polovičku.

„Máš strach, že ti bude nadávat?“

„To ne, on to o Jimovi ví už dlouho, ale prej je dost ochránářskej.“

„Já myslela, že je taky zelenáč.“

Rick se zasmál. „Ne, on to ví v podstatě od vždycky.“

„A o tom, jak sis to ověřoval, ví?“ začala jsem s vydíráním.
„Ne. A byl bych ti zavázán, kdybys to neřekla,“ mínil vážně.
„Půjdeš, vid?“

Rezignovala jsem. „A v kolik se máte potkat?“

„V devět, U Boba,“ zaradoval se nad mým skoro-souhlasem.
Podívala jsem se na budík. Dvě hodiny času.

„Tak tam budu,“ pípla jsem a zavřela oči.

„Rose, jsi skvělá!“ zapištěl.

„Projevy náklonnosti si nech pro Jima.“ Usmála jsem se. „Nečekáš ale, že si toho bráchu odvedu domů, že ne?“

„Ne, jen ho budeš rozptylovat, aby mi nezakroutil mým hube-ným krčíkem,“ zašvitořil a dodal, že na sebe jde hodit něco fešného.

Měl pravdu, taky bych se měla podívat, co si vezmu na sebe. Ležela jsem rozpláclá v teplácích a tričku, ve kterém jsem někdy chodila spát – tudíž nevidělo žehličku od chvíle, kdy jsem ho přinesla z obchodu.

Přehodila jsem nohy z postele a švihem se zvedla, napochodovala ke skříni, rozvalila dveře a vyhrabala slušný svršek a džíny. Během toho jsem zjistila, že vlastním mnoho pěkných věcí, které jsem viděla naposledy, když jsem je balila při stěhování. Do rukou mi padly jedny teplé zimní šaty, které jsem kupovala ještě s mámou. Byla jsem v pokušení si je vyzkoušet, ale věděla jsem, že je to zbytečné, stejně si je nevezmu. Možná jindy, až je přešiju.

Napsala jsem Caroline, že dneska jdu na rande naslepo. Sama Rickovi i přes jeho nezájem pořád nějaká domlouvala, tak jsem byla zvědavá, co se od ní dozvím.

Když jsem se vrátila s umytou hlavou, na obrazovce mobilu mi od ní vyskakovaly nové a nové zprávy. Za poslední čtvrt hodinu mi psala snad každou minutu, a dokonce jednou volala.

Odbyla jsem ji rychlou odpovědí, že se Rick později určitě rád pochlubí. Už nebyl čas ani chuť si vypisovat. Tiše jsem se vyplížila z pokoje se vzkazem pro tátu, že jsem šla s Rickem na jídlo. Klika u jeho dveří hlasitě cvakla a ve mně hrklo, že ho probudím.

Papír jsem položila na noční stůl, přidala k němu Kingovu knihu, u které usnul, a zhasla lampičku. Jenom zhluboka odfoukl.

K Bobovi jsem přišla včas. Poslala jsem Rickovi zprávu, že čekám na místě, stoupla si na špičky a podívala se oknem na obsazenost interiéru. Ještě více jsem se zabalila do mikiny i šály a modlila se, ať tu jsou co nejdříve, abych už nemusela mrznout.

Seedm minut po deváté a oni pořád nikde... Protáhla jsem obličej a vlezla dovnitř. Určitě mě zvládnou najít i tady.

„Rose,“ ozvalo se hned. Dvakrát jsem se otočila kolem dokola, než jsem si skrz zamlžené brýle všimla vysmátého kamaráda kousek ode mě.

„Domluvili jsme se, že se sejdem venku. Nemohl jsi napsat, že už tu jste? Nemusela jsem tak dlouho čekat v zimě.“

„Došly mi data. A nemusíš mě tu sprdávat.“

„Jaký je ten bratr?“

„Obrovský,“ zaúpěl. „Zatím jsme se jen představili, nebyl čas na rozhovory. *Naštěstí.*“

Víc jsem se nevyptávala, nějak jsem vytušila, že je dost nervózní už bez toho, abych po něm chtěla detaily.

Prošli jsme kolem dlouhého baru, kde už mělo pár lidiček slušně přihnuto, až dozadu k prosklené zdi. Vždy jsem se tam chtěla dostat, jelikož odtud byl krásný výhled na řeku, ale volná místa bylo téměř nemožné sehnat. Jedině na rezervaci, jak to zařídili Rick a Jim. Zamířili jsme ke stolu obsazenému dvěma Afroameričany. Rick zaklepal na rameno tomu holohlavému.

„Jime, tohle je Rose. Rose, Jim.“

Podali jsme si ruce, načež jsme se obrátili k tomu druhému, kterému geny dopřály podstatně větší výšku – hned mi bylo jasné, co Rick myslel tím *obrovský*. Na hlavě měl spoustu po ramena dlouhých copánků v jednom velkém culíku. Rick těžce polkl.

„Tohle je Jimův bratr, Diego.“

Hned se mi vybavila postava tygra z *Doby ledové*.

„Diego, Rose.“